

дохж да му дигнѣтъ тѣлото! — И видѣхми отъ прозорецѣтъ колата, които го носяхж на гробищата! Колата се тегляхж отъ двама прости прѣстѣпници; четирма вардачи го придружявахж. Гледахми това скърбно отиванѣе до гробищата. Влѣзохж у гробищата. Като пристигнѣхж на единѣ кѣтъ, спрѣхж се: тамъ бѣше гробѣтъ.

Слѣдѣ малко, видѣхми да се връщатъ колата, прѣстѣпницитѣ и вардачитѣ. Мѣжду тѣхъ бѣше Кубицки. Каза ми (какво нѣжно и нѣ толкосѣ общо вниманѣе за единѣ човѣкъ безъ въспитанѣе!): «Заблѣжнихж добрѣ мѣетото, дѣто го заровихми, щото до нѣкоги, ако родителитѣ или нѣкой приятель могатъ да му зематъ коститѣ и да ги занесѣтъ на отечеството му, да се знае бари дѣ почиватъ.»

Колко пѣти Оробони ми казваше, като гледаше отъ прозорецѣтъ на гробищата: «Трѣбува да привикнѣж на идеята да идж да гниѣж тамъ долу; обаче тая идея ме грози. Струва ми се, че заровенѣж у тая земля, човѣкъ не ще може да почива тѣй добрѣ, както у нашята драга Италия.»

Сѣтиѣ се смѣеше, и извикваше: «Каква дѣтинска работа! когато една дреха овехтее и трѣбува да се хвърли, какво трѣбува да се гледа дѣ трѣбува да се хвърли?»

Други пѣтъ казуваше: «Говѣж се на смѣртѣ, нѣ по доброволно щѣхъ да ѣ се оставѣж съсѣ едно условие: да видѣж още веднѣжжѣ бащината кѣща, да цалунѣж краката на баща си, да чюѣж една благословия, и да умрѣж!»

Въздишеше и притуряше: «Ако тая чяша не може да се отдалечи отъ мене, о Боже мой! нѣка ти стане волята!»